

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.103/2017/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. év június hó 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az önbíráskodás büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év február hó 24. napján kelt 6.B.1228/2016/20. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 1 (egy) év 6 (hat) hónapra, a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidejét 2 (kettő) évre enyhíti.

Az előzetes mentesítésre vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Az iratok közt kezelt vádlott nevére kiállított RH számú szolgálati igazolványt a Budapesti Rendőr-főkapitányság IV. kerületi Rendőrkapitányságának megküldi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2017. év február hó 24. napján kelt 6.B.1228/2016/20. számú ítéletével a vádlottat önbíráskodás büntette (Btk. 368. § (1) bekezdés) és hivatali visszaélés büntette (Btk. 305. § c) pont) miatt halmazati büntetésül kettő év szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg, annak végrehajtását három év és hat hónap próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés utólagos elrendelése esetén a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottat előzetes mentesítésben részesítette és kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, lefokozás alkalmazása érdekében, a vádlott és védője az önbíráskodás büntette tekintetében felmentésért, egyebekben enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.253/2017/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta azzal, hogy a vádlott előzetes mentesítését is indokolatlannak tartja.

Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, az ügy elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat a tárgyalás anyagává tette, majd irathűen rögzítette. A bíróság tényről tényre helyesen következtetett és megalapozott tényállást állapított meg, melyből okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmények

minősítése is törvényes. A bűnösségi körülményekre és a bűncselekmény tárgyi súlyára figyelemmel határozta meg a büntetés nemét és mértékét. Tévedett azonban azzal, hogy a helyesen felsorolt bűnösségi körülmények alapján nem alkalmazta a vádlottal szemben a Btk. 137. § (1) és (2) bekezdés szerinti lefokozást, mint katonai mellékbüntetést, valamint azzal, hogy a vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéletábrla a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg, a vádlottal szemben lefokozás katonai mellékbüntetést is alkalmazzon, illetve mellőzze az előzetes mentesítésben való részesítését, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A nyilvános ülésen a védő fellebbezését fenntartotta. Kifejtette, hogy az önbíráskodással minősített cselekmény esetén a sértett állításán túl nem merült fel bizonyíték arra, hogy őt védencc fenyegette volna, az ezt állítólagosan bizonyító SMS-eket és Facebook üzeneteket a sértett nem tudta a bíróság előtt bemutatni. Igazolt, hogy a sértett magatartása miatt anyagi hátrány érte, védencc nem tagadta, hogy a pénzét szeretne volna visszakapni, Ehhez képest a sértett a mai napig nem fizette vissza a tartozását, így a vádlott által alkalmazott állítólagos erőszak, fenyegetés nem érte el a hatását. A 2/2002. Büntető Jogegységi Határozat és a BH 1996.507. jogeset alapján miután a sértett meg sem kezdte a vádlott akarata szerinti magatartást legfeljebb az önbíráskodás kísérlete, valamint a bűncselekménytől való önkéntes elállás állapítható meg, figyelemmel arra is, hogy a fenyegetések a sértett elmondása szerint is abbamaradtak.

A hivatali visszaélést illetően egyrészt a sértett hívta a telephelyre védencét, ott a vádlott nem használta a rendőr igazolványát, rendőri intézkedést nem hajtott végre és senkinek nem állította, hogy a sértett ellen nyomozás folyik. Az ezzel ellentétes ítéleti megállapítás a tanúvallomások téves következtetéseire alapulnak. A jogtalan hátrány tekintetében rámutatott arra, hogy védencc nem a sértett munkáltatójával beszélt, továbbá anyagi követelése miatt nem is volt érdeke, hogy a sértettet a munkahelyéről elbocsássák. Abban az esetben, ha a másodfokú bíróság a sértett negatív színben való feltüntetését már elegendőnek tartja a jogtalan hátrány megállapításához, úgy a büntetés enyhítését kérte a komoly sértetti közrehatás okán is. Előadta, hogy a vádlott kiváló rendőr, sosem került szembe a törvénnyel, azért is, hogy pályáját folytathassa a pénzbüntetés kiszabását tartja elegendőnek. Emellett kérte védencc rendőr igazolványának kiadását.

A vádlott a nyilvános ülésen érdemben nem kívánt felszólalni, jelezte, hogy 2017. év április hó 28. napjától a Budapesti Rendőr-főkapitányság IV. kerületi Rendőrkapitányságához vették vissza állományba, utolsó szó jogán nem kívánt semmit elmondani.

A Fővárosi Ítéletábrla a kétirányú fellebbezésekre figyelemmel a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta. A bizonyítás során a vádlott, a tanúk kihallgatása törvényes volt, a figyelmeztetések és az arra adott válaszok a jegyzőkönyvben rögzítésre kerültek. A releváns okirati bizonyítékokat a törvényszék a Be. 301. §-ában írtaknak megfelelően teljes körűen a tárgyalás anyagává tette, a kérdés, észrevételezés jogát maradéktalanul biztosította. Az eljárási cselekmények jogszerűségét kifogás nem is érte.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének is teljeskörűen maradéktalanul eleget tett. A bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, a vád és védelem által indítványozott körben a releváns bizonyítékokat feltárta, azokat ítéletében részletesen és irathűen

rögzítette, majd a Be. 78. § (3) bekezdésének megfelelően egyenként és összességükben az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően értékelte is. A vádlott védekezését a fenyegetéseket illetően Kovács Beatrix sértett következetes vallomása alapján utasította el azzal, hogy a sértetti állítást a nyomozó ügyészségen bemutatott fenyegető hangvételű Facebook üzenet is alátámasztja.

A Zrt1 - a sértett munkáltatójának állandó fuvarozási megbízottja - telephelyén történeteket a sértett és a vádlott tekintetében egyaránt érdektelen tanúk vallomására és a telephelyen működő és a vádlottat rögzítő videokamera felvétele alapján állapította meg. Tanúl és a videófelvétel egyértelműen igazolja, hogy a vádlott magát rendőrnek állítva, igazolásként a szolgálati igazolványát és a rendőri szolgálati jelvényre hasonlító rendőrségi címet formázó jelvényt mutatott fel. Tanú2 és az általa erről értesített tanú3 vallomása alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a vádlott hivatalos eljárást színlelve szándékosan adott olyan hamis információt, mely szerint a sértett ellen vagyon elleni bűncselekmény miatt nyomoznak.

Figyelemmel pedig a vádlott és sértett viszonyára is, a törvényszék arra is helytállóan vont következtetést, hogy a vádlott a sértett általa vélt munkáltatójával azért közölt hamis információt, hogy a sértettet hátrány érje a munkahelyén. A bizonyítékok teljes körű értékelésénél a törvényszék indokolási kötelezettségét is maradéktalanul teljesítette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A védelmi fellebbezés részben a bizonyítékok értékelését támadta, azonos bizonyítási anyag mellett a fellebbezési eljárásban a törvényesen elvégzett mérlegelési tevékenység nem támadható.

A tényállás csupán elírás folytán annyiban szorul helyesbítésre a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, hogy az ítélet 3. oldal 10. bekezdésében megjelölt Facebook üzenetet a vádlott 2015. év május hó 27. napján írta a sértettnek.

A személyi körülményeket az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett változással pontosítja az ítélet tábla akként, hogy a vádlottat 2017. év április hó 28. napjától ismételten rendőrségi állományba vették, a Budapesti Rendőr-főkapitányság IV. kerületi Rendőrkapitányságon.

Az így pontosított tényállás minden tekintetben megalapozott, így az ítélet tábla is erre alapította határozatát a Be. 351. § (1) bekezdése értelmében.

A törvényszék a megalapozott tényállás nyomán okszerű következtetést vont le a tényállásban szereplő cselekmények tekintetében a vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jogszabály rendelkezéseinek, illetve a 3/2013. számú Büntető Jogegységi határozat iránymutatásainak.

A törvényszék helyesen foglalt állást a védelem által hivatkozott önkéntes elállás kérdésében is. Az irányadó tényállás szerint a vádlott a sértett fenyegetésével nem hagyott fel, a 2015. év május hó 27-i üzenet után két nappal jelent meg a sértett vélt munkahelyén az akkor és ott általa elmondottak voltaképp további azon fenyegetéseinek beváltása miszerint a sértettet a munkahelyéről kirúgatja. Ilyen körülmények mellett az önbíráskodás tekintetében a Btk. 10. § (4) bekezdésében írt önkéntes elállás nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság szükségtelenül vizsgálta, hogy az elkövetéskori avagy az elbíráláskori büntető törvény a kedvezőbb-e a vádlottra nézve. Az elkövetéskor és elbíráláskor egyaránt hatályban lévő 2012. évi C. törvény nem tartalmaz eltérő rendelkezéseket, ezért a törvényszék ezzel kapcsolatos érvelését mellözi az ítélet indokolásából (15. oldal 4. bekezdés).

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket helyesen vette számba, azt az enyhítő körülmények között a törvényszék által az előzetes mentesítés körében hivatkozott a vádlott kiváló rendőri munkájával szükséges kiegészíteni.

Mindezek alapján valamennyi bűnösségi körülményre, a cselekmények tárgyi súlyára és az elkövető társadalomra veszélyességére is figyelemmel az ítéletábra az elsőfokon kiszabott szabadságvesztést és a felfüggesztés próbaidejének tartamát is enyhítette.

Az ítéletábra az előzetes mentesítést illetően az ügyészi állásponttal értett egyet. A Btk. 102. § (1) bekezdése értelmében az előzetes mentesítés feltétele az elkövetőnek arra való érdemessége, melynek megállapítására különösen a vádlott személyisége, az elkövetés és elítélés közt tanúsított magatartása, életvitele, a cselekmény tárgyi súlya, jellege az elkövetés körülményei, módja a cselekménnyel okozott sérelem jóvátétele szolgálhat alapul.

Az eljárás adataiból megállapítható, hogy a vádlott sértett ellen irányuló cselekményeit kitartóan hosszabb időszak alatt követte el, a büntetőeljárás során megbánó magatartást nem tanúsított, cselekményénél rendőri mivoltával élt vissza. Ilyen körülmények mellett a másodfokú bíróság őt előzetes mentesítésre nem találta alkalmasnak, ezért az erre vonatkozó rendelkezést mellőzte.

Az ügyészi indítványban szereplő lefokozás mellékbüntetés alkalmazását illetően az ítéletábra rámutatott arra, hogy a Btk. 137. §-a szerinti lefokozás a legsúlyosabb katonai büntetés, mellyel a lefokozott katona - rendőr elveszti a rendfokozatát és a szolgálati viszonya is megszűnik. A törvényhely a lefokozás tekintetében a méltatlanságot fogalmazza meg, melynek megítélésénél figyelembe kell venni a bűncselekmény tárgyi súlyán, jellegén túl a vádlott katonai - rendőri pályáját, szolgálati múltját is.

Az ítéletábra álláspontja szerint a rendőri munkáját egyébként kiválóan ellátó vádlottal szemben nem indokolt a lefokozás, mint mellékbüntetés alkalmazása különös tekintettel az azzal járó jelentős hátrányt okozó következményekre.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során az illetékes hatóságtól beszerezte a vádlott szolgálati igazolványát annak bűnjelként való lefoglalásáról, de kiadásáról vagy visszaküldéséről sem határozott, ezt pótolva az ítéletábra vádlott rendőri szolgálati igazolványát az azt megküldő rendőrkapitányságnak rendelte visszaküldeni.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései törvényesek.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábra a Fővárosi Törvényszék 6.B.1228/2016/20. számú ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2017. év június hó 20. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Kósa Zsuzsanna sk.
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2017. év február hó 24. napján kihirdetett 6.B.1228/2016/20. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.103/2017/5. számú ítéletével eszközölt változtatással 2017. év június hó 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2017. év június hó 20. napján.

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Bradáné Bódi Ilona
tisztviselő